

Jesu Kristi åpenbaring – nummer fjorten

Det syvende segl

Jeff Pippenger

2023-11-11

Englenes prøvende krig, som begynte med Lucifer i den tredje himmel, fremstilt i Åpenbaringen kapittel tolv, er et forbilde på menneskers og englers prøvende krig, som ender i den første himmel. Da Satan og hans engler ble kastet ut av den tredje himmel, åpnet Satan en ny krigsfront i Edens hage. Som i krigen i den tredje himmel med Lucifer, innstiftet Gud også en prøvetid for menneskeheten. Krigen i den første himmel, som for alvor begynner ved den snart kommende søndagsloven, representerer slutten på prøvetiden for menneskeheten.

I Åpenbaringen kapittel tolv og tretten fremstilles dragen, dyret og den falske profet. Vanligvis forstås disse tre maktenes først og fremst å representere disse tre maktenes tidligere historie, men Johannes fikk beskjed om å skrive om de «ting som skal skje», og hele Åpenbaringsboken taler om «de siste dager», derfor anvender vi det bibelske prinsipp at enden illustreres ved begynnelsen, og anvender Åpenbaringens symboler som nåtidig, ikke fortidig, sannhet.

Satan er blitt identifisert både i den krigen han begynte i den tredje himmel, og i den første strid han førte til menneskene i Edens hage, som en som benyttet «hypnotisme» for å formidle sine fordervede budskaper for å gjennomføre sin krigføring.

«Satan fristet den første Adam i Eden, og Adam resonerte med fienden og gav ham derved overtaket. Satan utøvde sin hypnotiske makt over Adam og Eva, og denne makten søkte han også å utøve over Kristus. Men etter at Skriftens ord var blitt sitert, visste Satan at han ikke hadde noen mulighet til å seire. »

«Menn og kvinner skal ikke studere vitenskapen om hvordan de kan ta til fange sinnet hos dem som omgås dem. Dette er den vitenskap som Satan lærer. Vi skal stå imot alt av denne art. Vi skal ikke befatte oss med mesmerisme og hypnotisme — vitenskapen til ham som mistet sin første stilling og ble kastet ut fra de himmelske forgårder.» Mind, Character and Personality, 713.

«Vitenskapen som Satan lærer» er blitt fullkommengjort av de globalistiske kjøpmennene, og blir utført gjennom «informasjonsmotorveien» i «de siste dager». Satan er løgnens far, og medie gigantene fremmer ikke bare usannheter, men de stenger også sannheten ute, de sporer dem de anser som kjettere, og de anvender den mest sofistikerte form for hypnotisme som noen gang er praktisert i planeten jordens historie. Krigen som begynte i den tredje himmel, fremhever denne egenskap ved Satans krigføring, for at de trofaste som lever når krigen i den første himmel tar til, kan bli forut advart ved forkunnskap. Når vi forstår at kontrollsenteret for verdensveven og «informasjonsmotorveien» forvaltes og kontrolleres i De forente stater, får vi et innblikk i hva det betyr at De forente stater lar ild fare ned fra himmelen og forfører hele verden. «Ild» i Åpenbaringens bok representerer et budskap.

Symbolikken i Åpenbaringen kapittel tretten, og vers tretten, er hentet fra kampen på Karmelfjellet, hvor Ba'al profeter og lundenes profeter ikke var i stand til å kalle ild ned fra himmelen for å stadfeste at Ba'al og Asjtarot var sanne guder. Ba'al, som var en mannlig guddom, og Asjtarot, en kvinnelig guddom, representerer dyrets bilde, den vanhellige sammenslutningen av kirke og stat. De var Jesebels profeter, hun som stod i et vanhellig forhold til Akab. Disse to profetiske vitnene om dyrets bilde i fortellingen om Karmelfjellet, identifiserer De forente staters rolle, først i å danne et bilde av det pavelige system i De forente stater, og deretter i verden. «Ilden» på Karmel skulle være beviset på hvem den sanne Gud virkelig var. Den representerte en åpenbaring fra himmelen som identifiserte den sanne Gud, og det samme spørsmålet foreligger når De forente stater kaller ild ned fra himmelen.

I Jesajas bok henvender den Gud som kunngjør enden fra begynnelsen, seg til selve stedet ved Karmelfjellet fra gammel tid, og også til den profetiske settingen som blir fremstilt når De forente stater lar ild fare ned fra himmelen.

Før fram deres sak, sier Herren; legg fram deres sterke grunner, sier Jakobs konge. La dem føre dem fram og kunngjøre oss hva som skal skje; la dem kunngjøre de første ting, hva de er, så vi kan akte på dem og kjenne deres utgang; eller forkynn oss de ting som skal komme. Kunngjør de ting som heretter skal komme, så vi kan vite at dere er guder; ja, gjør godt eller gjør ondt, så vi kan bli slått av forferdelse og se det sammen. Se, dere er av intet, og deres verk er av intet; en styggedom er den som velger dere. Jeg har oppreist en fra nord, og han skal komme; fra solens oppgang skal han påkalle mitt navn; og han skal komme over fyrster som over mørtel, og slik pottemakeren trår leire. Hvem har kunngjort det fra begynnelsen, så vi kan vite det? og fra fordums tid, så vi kan si: Han er rettferdig? Ja, det er ingen som kunngjør, ja, det er ingen som forkynner, ja, det er ingen som hører deres ord. Den første skal si til Sion: Se, se dem! Og til Jerusalem vil jeg gi en som bærer godt budskap. Jesaja 41:21–27.

I krigen i den første himmel, som settes i gang ved den snart kommende søndagsloven, vil De forente stater, og også Satan selv, få tillatelse til å «føre frem» sin «sak», og de vil la ild fare ned fra himmelen i et forsøk på å bevise at Jesabels gud er den sanne Gud. Verden vil bli tvunget til å ta imot merket til den gudens tilbedelsesdag. Ilden som føres ned fra himmelen, gjennom «informasjonens supermotorvei» til hele menneskeheten, er et verk av «intet», og den som velger budskapet som formidles gjennom det mediet, er en «styggedom».

I den krigføringen skal de hundre og førtifire tusen, og deretter den store skare, være Guds vitner i striden om hvem som er den sanne Gud. Budskapene som fremføres fra begge sider i krigen, fremstilles som «ild». Alle nasjonene skal samles for å avgjøre hvem som er den sanne Gud, og det skal være to klasser av vitner for å stadfeste «sannheten».

La alle folkeslag samles sammen, og la folkene samles: Hvem iblant dem kan kunngjøre dette og la oss høre de tidligere ting? La dem føre fram sine vitner, så de kan bli rettferdiggjort; eller la dem høre og si: Det er sannhet. Dere er mine vitner, sier Herren, og min tjener som jeg har utvalgt, for at dere skal kjenne og tro meg og forstå at jeg er han. Før meg ble ingen Gud dannet, og etter meg skal det heller ikke være noen. Jeg, ja jeg, er Herren, og foruten meg er det ingen frelser. Jeg har kunngjort og frelst, og jeg har latt det høre, da det ikke var noen

fremmed gud iblant dere; derfor er dere mine vitner, sier Herren, at jeg er Gud. Jesaja 43:9–12.

Den endelige manifestasjonen av Karmelfjellet har vitner for Satan og vitner for Gud.

Demonstrasjonen skal bevise hvem som er den sanne Gud, men hva skal Guds trofaste vitner vitne om?

Så sier Herren, Israels Konge, og hans gjeløser, Herren over hærskaene: Jeg er den første, og jeg er den siste, og foruten meg er det ingen Gud. Og hvem er som jeg, som kan rope ut det og forkynne det og legge det fram for meg, siden jeg innsatte folket fra gammel tid? Og de ting som kommer, og som skal komme, la dem kunngjøre dem for dem. Frykt ikke, og vær ikke redd: Har ikke jeg fra den tid latt deg høre det og forkynt det? Dere er jo mine vitner. Finnes det en Gud foruten meg? Ja, det finnes ingen annen klippe; jeg kjenner ingen. De som lager et utskåret bilde, er alle sammen tomhet, og deres kjære ting gagnar ikke; og de er sine egne vitner; de ser ikke og vet ikke, for at de skal bli til skamme. Jesaja 44:6–9.

De trofaste i den siste konfrontasjonen på Karmelfjellet skal vitne om sannheten at Gud er den første og den siste. Han er den Gud som «utnevnte oldtidens folk» for å kunngjøre de «ting som kommer». Guds vitner skal framholde Jesu Kristi åpenbaring, som blir avseglet opp like før den siste striden på Karmelfjellet.

Satans Karmel-budskap fremstilles som ild som faller ned fra himmelen.

Og han gjør store tegn, så han får ild til å fare ned fra himmelen til jorden for menneskenes øyne, Åpenbaringen 13:13.

Verset beskriver de mirakler som De forente stater utretter gjennom den moderne vitenskapen om hypnotisme, som formidles til menneskeheten på «informasjonens supermotorvei». Men verset taler også om Satans egen fremtreden når han utgir seg for å være Kristus.

«Engelen som forener seg i forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Her forutsies et verk av verdensomspennende utstrekning og usedvanlig kraft. Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig åpenbarelse av Guds kraft; den første engels budskap ble brakt til hver misjonsstasjon i verden, og i noen land var det den største religiøse interesse som er blitt sett i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarsel fra den tredje engel.»

Verket vil ligne det som fant sted på pinsedagen. Slik «det tidligere regn» ble gitt ved Den Hellige Ånds utgytelse ved evangeliets begynnelse, for å få den dyrebare sæd til å spire opp, slik vil «det sene regn» bli gitt ved dets avslutning for å modne høsten. «Da skal vi kjenne, ja, jage etter å kjenne Herren. Hans frembrudd er så visst som morgenrøden, og Han skal komme til oss som regnet, som det sene og det tidligere regn over jorden.» Hosea 6:3. «Fryd dere da, Sions barn, og gled dere i Herren deres Gud! For Han gir dere det tidligere regn i rett mål, og lar regn falle ned for dere, både tidligere regn og sent regn som før.» Joel 2:23. «I de siste dager, sier Gud, vil Jeg utgyte av Min Ånd over alt kjød.» «Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» Apostlenes gjerninger 2:17, 21.

«Evangeliets store verk skal ikke avsluttes med en mindre åpenbaring av Guds kraft enn den som kjennetegnet dets begynnelse. De profetier som ble oppfylt ved utgytelsen av det tidligere regn ved evangeliets begynnelse, skal igjen oppfylles ved det sildige regn ved dets avslutning. Her er «vederkvegelsens tider» som apostelen Peter så fram til da han sa: «Angre derfor og omvend eder, for at eders synder må bli utslettet, når vederkvegelsens tider kommer fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus.» Apg. 3:19, 20.»

«Guds tjenere, med ansikter opplyst og strålende av hellig innvielse, vil skynde seg fra sted til sted for å forkynne budskapet fra himmelen. Ved tusener av stemmer, over hele jorden, vil advarselen bli gitt. Mirakler vil bli utført, de syke vil bli helbredet, og tegn og under vil følge de troende. Satan virker også, med løgnaktige under, og får til og med ild til å falle ned fra himmelen for menneskenes øyne. Åpenbaringen 13:13. Slik vil jordens innbyggere bli ført til å ta sitt standpunkt.» The Great Controversy, 611, 612.

Når vi når den tiden da Satan kaller ild ned fra himmelen, «vil jordens innbyggere bli brakt til å ta sitt standpunkt». I den tiden vil Guds vitnesbyrd «skynde seg fra sted til sted for å forkynne budskapet fra himmelen. Ved tusener av røster, over hele jorden, vil advarselen bli gitt.» Det verk Guds vitner utfører, «vil ligne det som fant sted på pinsedagen», når den «engelen som forener seg i forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet». På pinsedagen var ild symbolet på Den Hellige Ånds utgytelse, og ild er også symbolet på utgytelsen av Satans vanhellige ånd.

Etter at Johannes fremstiller de hundre og førtifire tusen og den store skare i Åpenbaringen kapittel sju, identifiserer han åpningen av det sjuende og siste segl. Det siste, eller sjuende, segl representerer avseglingen av Jesu Kristi åpenbaring, og den eneste profetien i Åpenbarings bok som skulle avsegles like før nådetiden avsluttes. Det sjuende segl, de sju tordener og Jesu Kristi åpenbaring er alle symboler på den samme sannhet, som åpnes opp like før nådetiden avsluttes. Jesu Kristi åpenbaring fremhever Kristi karakter og skapende kraft som Alfa og Omega. De sju tordener identifiserer den historie hvor de hundre og førtifire tusen blir beseglet, og det sjuende segl identifiserer utgytelsen av Den Hellige Ånd i løpet av den historie hvor de to vitner oppreises og mottar den skapende kraft i Guds «sannhet», som blir formidlet fra Faderen, til Sønnen, til Gabriel, til profeten, til dem som velger å lese, høre og holde fast ved den kraft som er inneholdt deri.

Og da han åpnet det sjuende segl, ble det stillhet i himmelen omkring en halv time. Og jeg så de sju englene som sto for Gud; og det ble gitt dem sju basuner. Og en annen engel kom og stilte seg ved alteret, med et gyllent røkelseskar; og det ble gitt ham mye røkelse, for at han skulle bære den fram sammen med alle de helliges bønner på gullalteret som var foran tronen. Og røkelsen steg opp for Gud fra engelens hånd sammen med de helliges bønner. Og engelen tok røkelseskarer og fylte det med ild fra alteret og kastet det ned på jorden; og det kom røster og tordener og lyn og et jordskjelv. Åpenbaringen 8:1–5.

I versene stod «sju engler» «framfor Gud» med «sju basuner». Disse sju basunenglene er med rette tradisjonelt blitt forstått som å representere Guds dommer over Roma på grunn av håndhevelsen av søndagsgudsdyrkelsen. Det hedenske Roma under Konstantin vedtok den første søndagsloven i år

321, og innen år 330 var hans rike delt i øst og vest. Fra dette tidspunkt begynte de første fire basunene å lyde, og de representerte de historiske krefter som ble ført mot hans rike, og som innen år 476 etterlot byen Roma slik at den aldri igjen fikk en annen romersk hersker over byen, som var symbolet på Romas styrke og herlighet. Da pavedømmet vedtok søndagsloven på konsilet i Orléans i år 538, ble Muhammed oppreist for å bringe dom over den romerske kirke, slik det er fremstilt ved den femte og sjette basun, som også var det første og annet ve, og representerte islam. Hvor riktige de tradisjonelle forståelser av disse basuner enn er, blir de i avsnittet hvor de fremstilles i Åpenbaringen 9, definert som «plager».

Og resten av menneskene, de som ikke ble drept av disse plagene, omvendte seg likevel ikke fra sine henders gjerninger, så de kunne la være å tilbe demonene og avgudsbildene av gull og sølv og kobber og stein og tre, som verken kan se eller høre eller gå. Heller ikke omvendte de seg fra sine mord, eller fra sine trolldomskunster, eller fra sin hor, eller fra sine tyverier. Åpenbaringen 9:20, 21.

Den fullkomne og endelige oppfyllelsen av de sju basunene er de sju siste plagene i Åpenbaringen kapittel seksten. Selv en overfladisk gjennomgang av de profetiske kjennetegnene ved de sju basunene i Åpenbaringen kapittel ni viser at de har parallelle kjennetegn med de sju siste plagene. Åpningen av det sjuende segl finner sted i historien når nådetiden er i ferd med å avsluttes, og Guds vrede, slik den er fremstilt ved de sju siste plagene, er i ferd med å bli utøst.

Da Kristus, som Løven av Judas stamme, «åpnet det sjuende segl», kom en engel og stilte seg ved alteret med et røkelseskar av gull; og det ble gitt ham mye røkelse, for at han skulle bære den fram sammen med alle de helliges bønner på gullalteret som stod foran tronen. «Og røken av røkelsen, som steg opp sammen med de helliges bønner, steg opp for Gud fra engelens hånd.» Den Hellige Ånds utgytelse på pinsedagen ble forutgått av den samstemte bønningen fra de troende som var samlet i Jerusalem.

«En vekkelse av sann gudsfrykt iblant oss er det største og mest påtrengende av alle våre behov. Å søke dette burde være vårt første arbeid. Det må gjøres alvorlig anstrengelse for å oppnå Herrens velsignelse, ikke fordi Gud ikke er villig til å skjenke oss sin velsignelse, men fordi vi er uskikket til å motta den. Vår himmelske Far er mer villig til å gi sin Hellige Ånd til dem som ber ham, enn jordiske foreldre er til å gi gode gaver til sine barn. Men det er vår oppgave, ved bekjennelse, ydmykelse, omvendelse og inderlig bønn, å oppfylle de betingelser som Gud har lovet å gi oss sin velsignelse på. En vekkelse kan bare ventes som svar på bønn.» Selected Messages, bok 1, 121.

Åpningen av det sjuende segl identifiserer beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Beseglingen innledes ved bønn, men ikke ganske enkelt ved bønnens virksomhet, men ved en bestemt bønn. Den bestemte bønningen blir identifisert i Daniels bok, som naturligvis også er Åpenbaringsboken.

Johannes i Åpenbaringen og Daniel i sin bok representerer de hundre og førtifire tusen i «de siste dager». I «de siste dager» skal de som skal være Guds vitner under det første himmels strid, bære vitnesbyrd om den profeti som blir avseglet opp like før prøvetiden avsluttes. Dette fremstilles som det sjuende segl i de versene vi nå betrakter. Bønnene som kommer til engelen med «det gyldne

røkelseskar», fremstilles ved Daniels bønn i kapittel ni i hans bok. Den bønningen er en bestemt bønn, som ble skissert av Moses i forbindelse med profetien om «de sju tider». Bønningen er todelt, og Daniel plasserer sammenhengen for sin todelte bønn i uttrykkene «forbannelsen» og «eden» hos Moses. Daniels bok og Åpenbaringen er den samme bok, og de samme profetiske linjene som finnes i Daniels bok, tas opp igjen i Åpenbaringen.

Bønningen som frembringer utgytelsen av hellig ild i bevegelsen til den mektige engelen i Åpenbaringen atten, er Daniels bønn om de «sju tider». Det er bønningen som førte engelen Gabriel ned fra himmelen for å forklare profetiene for Daniel. Ved avslutningen av hans bønn, som omfatter de første tjue versene i Daniel ni, kom Gabriel ned omkring tiden for kveldsofferet. De bønnene som stiger opp, og som engelen med det gyldne røkelseskarret mottar, er bønner som stiger opp idet solen går ned, i aftenen av «de siste dager».

Mens jeg ennå talte og bad og bekjente min synd og mitt folk Israels synd og bar fram min bønn for Herren min Guds åsyn for min Guds hellige berg, ja, mens jeg ennå talte i bønn, kom mannen Gabriel, som jeg hadde sett i synet i begynnelsen, hastig flygende og rørte ved meg ved tiden for kveldsofferet. Daniel 9:20, 21.

Daniels bønn var en bekjennelse ikke bare av hans egne synder, men også av Guds folks synder. Hans bønn er mønsteret for den angerbønn som er knyttet til «de sju tider» i 3. Mosebok tjueseks.

Og de av dere som blir tilbake, skal tæres bort i sin misgjerning i sine fienders land; og også i sine fedres misgjerninger skal de tæres bort sammen med dem. Dersom de bekjenner sin misgjerning og sine fedres misgjerning, med det troløshetsbrudd som de begikk mot meg, og også at de har vandret i strid med meg, og at også jeg har vandret i strid med dem og ført dem inn i deres fienders land — dersom da deres uomskårne hjerter blir ydmyket, og de da tar imot straffen for sin misgjerning: Da vil jeg komme min pakt med Jakob i hu, og også min pakt med Isak, og også min pakt med Abraham vil jeg komme i hu; og landet vil jeg komme i hu. 3 Mosebok 26:39–42.

Etter at Moses har fremlagt straffen som er knyttet til de «sju tider», og som han kaller Guds pakts «trette», angir han hva Guds folk skal gjøre dersom og når de blir oppmerksomme på at de er slaver i fiendens land, slik Daniel var. De måtte, slik Daniel representerte, bekjenne sine synder, og også sine fedres synder.

Når denne særlige bønningen blir oppsendt av dem som er kalt til å være de hundre og førtifire tusen, vil engelen med det gyldne røkelseskarret ta «røkelseskarret og» fylle «det med ild fra alteret og kaste det på jorden; og det kom røster og tordener og lyn og et jordskjelv.» Den hellige ild, som representerer «sannhetens» budskap i kontrast til det forfalskede budskapet om «ild», som De forente stater og Satan kaller ned fra himmelen, finner sted i den time av «jordskjelvet» som er søndagsloven.

I Sakarjas bok blir vi underrettet om at Serubabel la både grunnvollen og hovedhjørnesteinen til tempelet i historien om gjenoppbyggingen av tempelet og Jerusalem etter tilbakekomsten fra det fangenskapet som Daniel var en del av.

Da svarte han og talte til meg og sa: Dette er Herrens ord til Serubabel: Ikke ved makt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, sier hærskares Herre. Hvem er du, du store fjell? For Serubabel skal du bli til en slette; og han skal føre fram toppsteinen med jubelrop, idet det ropes: Nåde, nåde være med den! Og Herrens ord kom videre til meg og sa: Serubabels hender har lagt grunnvollen til dette huset; hans hender skal også fullføre det. Og du skal kjenne at hærskares Herre har sendt meg til dere. For hvem har foraktet den lille begynnelses dag? De skal glede seg og se loddsnoren i Serubabels hånd, disse sju; de er Herrens øyne, som farer omkring over hele jorden. Sakarja 4:6–10.

Serubabel betyr «avkom av Babylon», og er et symbol på den andre engels budskap, som, når det ble forenet med Midnattropets budskap, la «grunnvollen» i adventismens begynnende bevegelse. Serubabel representerer også gjentakelsen av den andre engels budskap i adventismens avsluttende bevegelse, i Future for America-bevegelsen, når «hjørnesteinen» blir satt på plass.

Verden gledet seg over de to vitnene som var blitt drept i dalen med de døde ben i gaten som er «informasjonens supermotorvei». Da disse to vitnene ble brakt tilbake til livet, fryktet verden, og himlene gledet seg. Sakarja identifiserer, som alle profeter, de «siste dager» når Guds folk gleder seg. Sakarja opplyser oss om at de gleder seg over de to vitnenes oppstandelse, når de ser «disse syv». «Disse syv» er det samme hebraiske ordet som er oversatt med «syv ganger» i Tredje Mosebok tjueseks. Den første engels bevegelse la grunnsteinen for Moses' syv ganger, og denne «sannhet» skal også være toppsteinen i den tredje engels bevegelse, til tross for at den ble forkastet i 1863.

Når det blir erkjent og oppfylt, og det blir handlet på i samsvar med den rette dobbelte bønn, vil den sanne ild bli kastet ned på jorden, slik det skjedde på pinsedagen.

Vi vil fortsette å behandle åpningen av det sjuende segl i den neste artikkelen.